

Iba jedno je dôležité...

Boh nestvoril človeka len tak náhodou. Je vrcholom stvorenia. Boh človeka stvoril z lásky a pre seba. Všetky ostatné veci boli stvorené pre človeka, aby takto obdarovaný, za všetkým, čo vidí a má vidieť Božiu lásku. Všetko mu má slúžiť, ale on si má pripomínať, že nežije pre to, čo má pred sebou. Nežije len preto, aby jedol alebo pracoval... To všetko je len prostriedok, aby našiel to najviac a najdôležitejšie. Človek má najst' plnosť krásy, dokonalosti, pokoja i radosti. Má najst' za tým všetkým svojho Stvoriteľa, Boha a Otca.

A práve tu stojíme, uprostred problémov a ťažkostí, ktoré vychádzajú z toho, že človek sa nevie dobre správať ku stvorenému svetu. Miesto toho, aby hľadal lásku a dobro, nechá sa podmaniť tým, čo mu ponúka daná chvíľa, alebo sa stáva otrokom stvorených vecí. Niektorí otrokom alkoholu, či drogy, iní otrokom práce, ďalší otrokom svojich predstáv a nezriadených túžob... Ak sa človek príliš pripúta k zemi, ku stvoreným veciam stráca pokoj. Nie je spokojný, lebo ho nevedia úplne nasýtiť, alebo má strach, že môže prísť o to čo už má. Podobá sa malému dieťaťu, ktoré má v ruke plyšového medvedíka a plače, keď mu ho chcú zobrať, aby ho mohli vziať do náručia.

Keď teda nežijeme len preto, aby sme jedli, pili a pracovali a pod., ale pre niečo viac, bude zaiste potrebné osvojiť si určitú ľahostajnosť voči všetkému stvorenému. Takú ľahostajnosť akú máme voči taške, v ktorej sú uložené zlaté tehličky. Taška nie je až tak dôležitá ako to, čo obsahuje. Ale treba pripomenúť, že kresťanstvo nehovorí o nezáujme, ani o pohrdaní tým, čo nám Boh dal. Tu ide o niečo iné. Ide tu o zaujatosť cieľom, ktorý máme pred sebou. A preto aby sme ho dosiahli používame veci tohto sveta, alebo ich nechávame, ak nám bránia ísť ďalej. Vyzerá to tak, ako keď zaľúbený povie: „Čo ma po všetkom, na ničom mi nezáleží, hlavná vec, že získam jej srdce a budem mať jej ruku.“ Pre takého zaľúbeného je najdôležitejšia jeho životná Láska. A potom i všetko, čo mu pomôže vo vzťahu k nej: kvety v stánku i počasie, ba aj staré ošúchané auto, ktoré ho k nej privezie...

Človek sa stáva veľmi slobodným, ak má cieľ: žiť pre Boha. A potom následne z lásky k nemu žiť i pre tých, ktorých mu Boh zveril. Nezáleží mu, čo presne robí, ako ho vidia druhí, alebo či je to ťažké alebo nie... Je slobodný a všetko sa mu stáva prostriedkom, aby dosiahol tento cieľ: aby urobil radosť Bohu a naplnil službou lásky potreby tých v ktorých je tajomne prítomný Ježiš Kristus. Dobrá matka sa nikdy nehanbí za svoje dieťa a je ochotná preň urobiť všetko, čo uzná za potrebné, dokonca prestúpiť aj pred Národné zhromaždenie, ak sa jej tam dieťa náhodou zatúla. Vedie ju k tomu materská láska.

O istom svätom sa spomína: „Včera na česť a slávu prednášal na Univerzite v Paríži a dnes z toho istého dôvodu, a preto i s tou istou chuťou, pomáha kláštromu kuchárovi čistiť zemiaky a pripraviť obed.“ Íšlo mu o cieľ, preto mu nezáležalo čo práve robí. Ved' či robil jedno, alebo druhé viedlo ho to k tomu istému cieľu.

Ák sa pozrieme na seba a spomenieme si na tie mnohé situácie, v ktorých strácame pokoj, nervy a narobíme množstvo chýb i hriechov, musí sa nás zmocniť túžba po pokoji, po usmievavom klude a potom aj po odpútanosti – po svätej ľahostajnosti. Lebo tie naše chyby sú následkami rozličných naviazaností. Ako získať túto zrelosť a správnu odpútanosť? Je tu niekoľko osvedčených prostriedkov. Na prvom mieste je láska, ktorá tu pôsobí podobne ako narkóza. Keď pacientovi nasadia pred operáciou masku, povedia mu: „Vdýchnite si zhlboka.“ Vdýchnie raz, dvakrát a potom už nič nepočuje a nič necíti, hoci mu spôsobujú bolesť. Druhým prostriedkom na získanie správnej odpútanosti je zamýšľanie sa nad sebou a nad svojím konaním, Nazývame to aj spytovanie svedomia, ale môžeme to nazvať pokojne aj inak. Je to pohľad na seba. Kam idem, kam sa nakláňam. Nie som príliš ustarostený len o seba, o svoje telo a pohodlie, o hmotné zabezpečenie, o moju slobodu? Nepachtím po uznani, pochvalách? Necítim prílišnú túžbu byť len tam, kde mi je dobre a príjemne, hoci ma aj inde potrebujú? Nehovorím príliš o sebe a svojich plánoch a viem vôbec počúvať druhého a jeho plány a možnosti? Treba rozoznať zelinu od šalátu. Treba to rozoznať i u seba. A na záver tohto krátkeho zamyslenia na tak hlbokú tému si pripomeňme modlitbu sv. Ignáca: „Pane, ak je na väčšiu tvoju slávu a na môj osov opak toho, čo chcem, nech mi je táto radosť odňatá a odmietnutá...“ Pochopíme na prvý pohľad, že táto modlitba je značne iná od tej, čo vyslovujeme my: „Pane, daj mi toto, alebo tamto... sľubujem, že...“ Ak chceme byť opravdivo slobodní a žiť v slobode zamyslime sa nad tým, čo sme počuli a povedzme si, že iba jedno je dôležité...

Mário Orbán

Dora Rappardová

V komôrke

*Poznám miestečko
môjmu srdcu drahé,
kam chodím v radosť
i cez žiaľu plameň.
Kde to miesto je?
V tichej komôrke.*

*Otče, sľúbil si,
že počuješ vzlyk môj.
Daj silu vždy
s radosťou tam ísť,
tam do tichej tmy
Mojej komôrky.*

*...náš Pán a Spasiteľ
sám použil slovo,
keď dával svojim učeníkom
vzácné inštrukcie o
modlitbe:
„ Keď sa modlíš,
vojdí do svojej komôrky
a zavri dvere a modli sa
k Otcovi v skrytosti
a tvoj Otec,
ktorý vidí v skrytosti,
odplatí ti zjavne“.*

*Nezáleží na mieste,
ale na stíšení sa pred
Bohom.*

Láska, Bože láska...

... kde ťa ľudia berú? Takúto otázku nám kladie jedna naša ľudová pieseň a musíme si priznať, odpovedať na ňu nie je až také ľahké. Ale sú tu ešte aj iné otázky, ktoré by jej mali predchádzať. Napríklad: Čo je láska? Aká je skutočná, pravá láska? Je dôležité sa to pýtať, pretože za pojem láska sa v dnešnom svete skrýva veľmi veľa tvárí. Od najodpornejšieho egoizmu až po lásku, ktorá sa daruje a myslí iba na dobro toho druhého.

Láska ako dar. Asi takto by sme mohli definovať pravú lásku. Láska, ktorá sa vie dať tomu druhému úplne. Tak, aby už nijaký iný človek nikdy nemohol vstúpiť do vzťahu tých dvoch, ktorí sa dali jeden druhému pred Bohom a Cirkvou a zmluvou o láske si založili manželstvo. Sú to vznešené slová. Hovoria o veľkosti, ktorú môže človek s Božou pomocou dosiahnuť, na ktorú je povoláný. Chcem však upozorniť skôr na niečo iné. Zdá sa mi potrebné zdôrazniť istú vec, ktorá je skrytá za slovami darovať sa v láske. Môžu sa totiž stať síce peknou, ale prázdnu frázou, ba dokonca sa môžu stať klamstvom. Ako a kedy? Samozrejme, nikto nedá to, čo sám nemá. Ak raz nemám sto korún, nemôžem ich nikomu dať, aj keby som veľmi, veľmi chcel. A platí to i o vzťahu: ak sa raz „nevlastním“, ak nie som pánom nad sebou, ak sa neviem ovládať, nemôžem nikomu pravdivo sľúbiť, že sa mu darujem. Ján Pavol II. nám to pripomína vo svojej programovej encyklike Redemptor hominis.

V nej v 21. bode hovorí, že je potrebné budovať čnosti, ktoré umožňujú vládu nad sebou. Tieto čnosti nie sú cieľom samy osebe, ale umožňujú nám darovanie sa v láske, sú jeho podmienkou. Tieto na prvý pohľad teoretické pravdy majú veľmi veľký praktický dosah. Vysvetľujú nám zmysel kresťanského zriekania sa, ovládania. A hovoria nám aj o jeho nevyhnutnosti. Stáva sa totiž, že niekto pekne hovorí o láske a darovaní sa, ale nemá veľkú chuť ovládať sa, niesť kríž. Mladí, ktorí vstupujú do manželstva, no nevedia sa pred ním zaprieť, prídu pred oltár nášho Pána, kde si sľúbia, že sa jeden druhému darujú, neklamú náhodou sami seba? Nehovoria prázdne frázy? Nikdy som sa nevedel ovládať, ani som sa o to nikdy neusiloval, ani to neplánujem robiť, ale teraz sa ti darujem... Ďakujem pekne.

Obdobne to platí o kandidátovi kňazstva, ktorý sa chce darovať Bohu i blížnemu cestou celibátu. Ak sa nikdy v ničom nevedel zaprieť, ak sa o nič také ani nesnažil, klame. Nikto nedá, čo sám nemá.

Možnože tu je koreň mnohých zlyhaní, keď sa trhá jedno telo v manželstve alebo sa trhá darovanie v kňazstve, v zasvätení. Sebazaprenie podstatne patrí ku kresťanstvu, patrí k láske. Ak by sme ho vynechali, musíme vynechať aj opravdivú lásku. Je preto veľkou zákernosťou ohlasovať Krista bez kríža. Ale chybou by bolo aj to, keby sme zo sebazaprenia, ktoré je prostriedkom, spravili cieľ kresťanstva.

Láska, Bože, láska, kde ťa ľudia berú? V kresťanskom sebaovládaní, ktoré s Božou pomocou smeruje k sebadarovaniu...

MARIÁN BUBLINEC

Človeče, nežiješ iba pre peniaze

Človek, tá malá zázračná bytosť - ako by mi mohol byť ľahostajný! Nemusí mi ho byť ľúto? Ako tu žije a zomiera medzi kameňmi a betónom, stále v zhone a štvani, ako na rýchlodráhe. Ako sa trápi chorobami, s vysokým tlakom, srdcom a nervami, príliš vysoký či príliš nízky, priveľa či primálo, s tonou starostí a problémov. Hľadajúc stále šťastie. Ale skôr než ho nájde, väčšinou už zomiera.

Človeče, nežiješ iba pre peniaze. Nie si tu iba pre trh. Bol si zrodený, aby si bol človekom. Si stvorený pre svetlo, pre radosť, aby si sa smial a spieval, žil v láske a bol tu pre šťastie iných ľudí.

Si stvorený na obraz Boha, ktorý je láskou. S rukami, aby dávali, so srdcom, aby si miloval, a s dvoma rukami, ktoré sú práve také dlhé, aby dokázali objasniť iných.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

V našom obecnom káblovom rozvoze televízie sa dá naladiť televízna stanica NOE (z Ostravy). Je to televízia, pred ktorú sa nemusíte báť posadiť svoje deti a vnúčatá. Je to zdroj o dobrom diele dobrých ľudí. Je to zdroj poučenia i zábavy. Každú nedeľu je na nej svätá omša, a poslednú nedeľu v mesiaci aj v slovenčine.

Sväté omše v 27. týždni cezročného obdobia

10.X. utorok

18.00 za zdravie

11.X. streda

18.00 + Jozef Kerák a manž. Anastázia

12.X. štvrtok

7.00 za farníkov

13.X. piatok

18.00 + Silvester Krajčovič a manž. Irena

14.X. sobota

18.00 + Štefan Plevčík a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 2- 27

15.X. 28. Nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozef Haleš, manž. Pavlína a syn František

9.15 + na úmysel

Liturgický kalendár

9.X. pondelok	sv. Dionýz, biskup a spol., mučeníci
10.X. utorok	sv. Daniel Comboni
11.X. streda	bl. Ján XXIII., pápež
12.X. štvrtok	sv. Maximilián, biskup
13.X. piatok	sv. Kolpoman, sv. Eduard
14.X. sobota	sv. Kalixt I., pápež, mučeník

Slovo na dnes

Pozoruhodné na bázni pred Pánom je, že keď sa bojíte Boha, nebojíte sa nikoho iného, keď sa Boha nebojíte, bojíte sa všetkého ostatného.

Oswald Chambers

oo

POZOR NA JAZYK

Bázeň pred Bohom je rešpekt a úcta, rozhodne nemá nič spoločné so strachom. Keby som mala z Boha strach a nedôverovala úplne jeho láske, určite by som sa vtedy modlila úplne inak. Čakala nás brigáda pri oprave kostola v Siřejoviciach. Ráno som sa ako obvykle prihlásila Bohu do služby a odvážne som dodala:

„A ešte niečo. Keby som sa ti dnes čímkoľvek nejak vzpierała, tak ma rovno udri po hlave.“ Jedna partia ručne dopravovala na vežu krytinu, zatiaľ čo tá naša pod velením pána farára úspešne stavala lešenie. Ale len do chvíle, keď nám šéfa ktosi odvolal a odviezol. Bola som vo švungu a chcela som v stavbe lešenia za každú cenu pokračovať i bez neho. Ibaže na to musia byť najmenej dvaja a moja kolegyňa bola zásadne proti. Navrhovala, že pôjdeme čosi poupratovať, a to som sa pre zmenu zaľala zasa ja. „Keď nemôže byť po mojom, nech nie je ani po jej,“ povedala som si a s ofučanými ústami som šla doplniť ľudskú reťaz vo veži. Hnev mnou lomcoval, ale už som nič nehovorila. Postojačky na špičkách som podávala jednu škridlu po druhej a Lidka nado mnou ich končekmi prstov odoberala. Práve keď som si v duchu niečo škaredé mumlala, jedna ťažká potvora jej vykĺzla z ruky a dopadla priamo na moju hlavu. Kam inam, keď som si to ráno takto hlúpo vyjednala. V očiach sa mi zaiskrilo, na hlave navrela hrča a v tej chvíli mi bolo všetko úplne jasné.

Odvtedy si dávam väčší pozor na jazyk a zvažujem každé slovo, zvlášť v modlitbe, pretože som sa presvedčila, že Boh nás berie veľmi vážne - a niekedy aj chytá za slovo. Osud ma vážne neberie, ani sa so mnou nebaví, a hlavne ku mne nemá žiadny osobný vzťah. Nemiluje ma, nezáleží mu na mne, láskyplne ma nevychováva a ešte by ma hádam chcel aj len tak pre potešenie pohlavkovať. A tá náhoda? To isté v ružovom. Nevie, či bolo odo mňa múdre toto na seba prezradiť. Možno si teraz niekto povie:

Je šibnutá, tak neverí v náhody. Radšej budem šibnutá a poučená než nešibnutá a nepoučená. Ale našťastie vám môžem ponúknuť ešte jednu kombináciu - človek môže byť poučený bez toho, že by musel byť nutne šibnutý. Preto vám to tu rozprávam. Kto si dá povedať po dobrom, ušetrí si v živote kadejakú hrču i šrám. To je odveká ľudská skúsenosť.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

oo

S Máriou kontempletovať Krista

„Ruženec Panny Márie, ktorý sa v druhom tisícročí postupne vyvíjal pod vplyvom Božieho Ducha, je modlitbou, ktorú milovali nespočetní svätí a odporúča ju aj Učiteľský úrad Cirkvi. Vo svojej jednoduchosti a hĺbke zostáva aj na úsvite tohto tretieho tisícročia dôležitou modlitbou, určenou na to, aby prinášala ovocie svätosti,“ hovorí Ján Pavol II. v úvode svojho apoštolského listu Rosarium Virginis Mariae (Ruženec Panny Márie). Chce ním celej Cirkvi pripomenúť hĺbkú, kristologickú zameranosť a aktuálnosť tejto modlitby.

Ruženec -pomôcka a modlitba

Pod pojmom ruženec si automaticky predstavujeme dve veci: samotnú modlitbu, ale aj modlitbovú pomôcku, pátričky. Obe neodmysliteľne súvisia. I keď je pri modlitbe najpodstatnejším srdce človeka, potrebná je aj určitá vonkajšia niť, ktorá udržiava pozornosť. „Zvyk počítať modlitby je veľmi starý,“ píše Tomáš Špidlík vo svojom vynikajúcom manuáli duchovného života Pramene svetla (SSV, Trnava 2000). Na istom pomníku v Ninive sú zobrazené dve ženy, ktoré stoja pri posvätnom strome a majú v ruke nejaké modlitbové počítadlo. Marco Polo spomína malabarského kráľa, ktorý mal na krku reťaz zo 104 drahokamov, aby mohol počítať modlitby ráno a večer. Niečo podobné sa vyskytuje aj u budhistov a moslimovia nosia ruženec so 160 zrnkami. Z ranokresťanských čias sa zachovalo rozprávanie o sv. Pavlovi, pustovníkovi, ktorý vraj denne nabral do vrečka 300 kamienkov a jeden po druhom ich vyhadzoval, keď povedal stanovenú modlitbu. Podobný spôsob používala sv. Klára. Oveľa praktickejšie sa ukázalo viazať uzlíky na povraze. Keď sa oba konce spojili, vznikla tzv. korona alebo otčenášový povraz filza dei Paternostri, o ktorej hovorí taliansky renesančný spisovateľ Giovanni Boccaccio - tu má pôvod aj ľudový výraz pátričky. Neskôr sa však uzly nahradili zrnkami, jadrami, drievkami, ale i perlami či drahokamami. Výroba ružencov sa stala aj umeleckým remeslom. Takéto cechy boli vo veľkých mestách, napr. v Londýne, vo Viedni, v Prahe za Karla IV. Vyrábali ružence, ktoré sa nazývali paternoster.

Počítanie modlitieb teda pramení zo samotnej ľudskej prirodzenosti, a preto je stále rovnako aktuálne.

Názov paternoster prezrádza, že spočiatku sa na pátričkách počítali Otčenáše. Od 12. storočia si mariáni ctitelia zvykli podobne počítať aj Zdravasy. Tak sa modlievala napr. Benvenuta Boianiová (+ 1292) denne 1 000 Zdravasov, v sobotu 2 000, v deň Zvestovania Panny Márie 3 000. Aj dominikán Domenico di Levía sa denne modlieval tisíc ráz Ave Maria. Píše sa, že s touto pomôckou v ruke aj zomrel.

Ako sa ustálil počet 150? Prvú správu máme z 12. storočia. O istej rehoľníčke Eulálii sa píše, že vraj ju sama Panna Mária napomenula, aby sa nemodlila tak rýchle; preto sa odtedy modlila len tretinu, teda 50 Zdravasov. I sv. Dominik, ktorého mnohí považujú za autora ruženca, propagoval modlitbu 150, alebo aspoň 50 Zdravasov. Dôvod tohto počtu je dosť zrejmy. Mnísi recitovali denne 150 žalmov. Tí, ktorí mali veľa práce, sa modlievali iba tretinu a pridávali žalmy na počesť Panny Márie. Tým, ktorí nevedeli čítať, sa odporúčalo, aby sa namiesto žalmov modlili rovnaký počet Otčenášov a potom aj Zdravasov. Jedna anglická kniha zo 14. storočia opisuje, ako sa medzi rady Zdravasov vsúvali antifóny. Prvých 50 sa modlilo ráno na počesť zvestovania, druhých 50 napoludnie na počesť narodenia Pána, tretích 50 večer na počesť nanebovzátia Panny Márie. Pretože v žaltári je obvyčajne päť antifón, vavelo sa desať Zdravasov pod jednou antifónou.

Definitívna forma ruženca, ako ho poznáme dnes, je známa z 15. alebo zo 16. storočia. Roku 1507 píše mních z Konventu sv. Brigity, že niektorí ľudia pridávajú ku každému Zdravasov nejakú príhodu zo života Krista Pána, pre obvyčajný ľud však vraj stačí 50 Zdravasov a 5 Otčenášov. Meno rosarium, ruženec, má zaujímavý pôvod. V stredoveku sa tak označovali traktáty z moráľky, zbierky príkladov na kázanie a pod. Ešte v

roku 1500 vyšlo Rosarium theologiae (Ružová záhrada teológie), čo bola vlastne príručka. Obrazne potom nazvali ruženec príručkou zbožného človeka.

Krátky historický prehľad nám ukazuje, že ruženec, ako ho poznáme dnes, je výsledkom vývoja, úprimnej snahy celých generácií udržiavať sa prostredníctvom tejto modlitby v spojení s Bohom, spolu s Pannou Máriou prijímať a plniť Božiu vôľu, oslavovať Boha a vyprosovať si pomoc a ochranu.

Mier, rodina, kontemplácia

Ohrozenie svetového mieru, množstvo miestnych konfliktov, etnické čistky a rasové nenávisť, terorizmus i neprimeraný boj proti nemu, ale aj rozbroje v rodinách a intrigy na pracoviskách sú stálou hrozbou, ktorá visí nad ľudstvom, rúca cenné hodnoty a sťažuje, ba ničí život. V časoch bezmocnosti, keď sa zdá, že normálne argumenty a ľudské sily nestačia, človek siaha po modlitbe. Ruženec sa osvedčil ako posledná nádej v nejednej osobnej i dejinnej skúške. „Na začiatku tisícročia,“ píše Ján Pavol II. v apoštolskom liste, „ktoré sa začalo hrozivými scénami atentátu z 11. septembra 2001 a ktoré je každý deň svedkom nových scén krviprelievania a násilia v mnohých častiach sveta, znovuobjaviť ruženec znamená vnoriť sa do rozjímania nad tajomstvom Krista, ktorý je náš pokoj, lebo on z oboch urobil jedno a vo svojom tele zbúral medzi nimi múr rozdelenia, nepriateľstvo (Ef 2, 14). Z toho je zrejmé, že nikto sa nemôže modliť ruženec bez toho, aby sa cítil zaangažovaný v jasnom poslaní šíriť pokoj...“ (č. 6) Modlitbou posvätného ruženca máme prosiť za dar pokoja, ale táto modlitba by nás zároveň mala podnecovať, aby sme sa za vec pokoja osobne angažovali, počnúc vlastným srdcom. Počas nedelňných príhovorov pred mariánskou modlitbou Anjel Pána Svätý Otec Ján Pavol II., počas celého pontifikátu vyprosoval mier pre jednotlivé ťažko skúšané oblasti a zveroval ochrane a príhovor Panny Márie nevinné obeť konfliktov; podobne pri osobnom predmodlňovaní ruženca na prvé soboty v mesiaci.

„Rodina, základná bunka spoločnosti, je čoraz väčšmi ohrozovaná silami dezintegrácie na ideologickej aj praktickej rovine, čo v nás vyvoláva strach o budúcnosť tejto základnej a nenahraditeľnej inštitúcie a spolu s ňou o osudy spoločnosti ako celku,“ píše ďalej Svätý Otec Ján Pavol II. v apoštolskom liste o ruženci (č. 6). Modlitba posvätného ruženca tu môže a má zohrať dvojakú úlohu. Ružencom za rodinu môžeme vyprosovať Božie požehnanie, pomoc a ochranu či už pre rodinu vo všeobecnosti, alebo pre tie, ktoré poznáme, resp. pre naše vlastné rodiny, na ktorých osude nám osobitne záleží. Ak sa však ruženec modlí priamo v rodine, samotná modlitba spája členov a posilňuje rodinné vzťahy. Modliť sa za rodinu a modlitbou stmelovať rodiny je ďalšia aktuálna úloha ruženca.

Iná dôležitá oblasť, ktorá je zároveň hrozbou i výzvou, sú šíriace sa nové náboženské prúdy a spirituality. Aj u súčasných mladých sa prejavuje záujem o kontempláciu. Hrozí však, že tento zdravý hlad nasýtia nezdravé metódy a obsahy. Ján Pavol II. v programe pre nové tisícročie ponúka ako zakotvenie kontempláciu Kristovej tváre. Práve v ruženci sa ideálne spájajú tieto dve potreby.

Ruženec je svojimi povahou kontemplatívna modlitba, obsahom zameraná na Krista. V ruženci sa naňho v jednotlivých etapách jeho spasiteľného pôsobenia pozeráme očami tej, ktorá ho poznala naj dôvernejšie, jeho i našej Matky Panny Márie. Ak denne pozeráme a čítame správy o vojnových konfliktoch a prejavocho násilia, ak medzi článkami prevládajú témy manželskej nevery a rozbitých rodín, ak pozeráme na duchovné prázdno, čoraz častejšie prípady depresie a prázdnoty, a to najmä u tých, ktorým z materiálnej stránky nič nechýba, ale aj beznádeje tých, ktorým chýba i to najzákladnejšie - všetko to na nás z každej strany volá, že ruženec je stále veľmi aktuálny. Využime výzvu, ktorou je nastávajúci október, prehĺbením si poznania o ruženci, ale najmä jeho častejším modlňovaním. Lebo aj o ruženci platí, čo o každej modlitbe, že „modliť sa možno naučiť len modlením“.

MARIÁN GAVENDA

Jozef Roncalli (neskôr pápež Ján XXIII.) bol nunciom v Paríži. Na jednej slávnostnej recepcii posadili vedľa neho sporo oblečenú dámu. Pri jedle nuncius ponúkal dámu, aby si zobrala z predložených jablk. Zdalo sa jej to čudné, tak sa opýtala, prečo to robí. Nuncius odpovedal:

„Viete, Eva až keď zjedla jablko, zbadala, že je nahá.“

Fidél Ambróz Jurčovič „Smiat' sa zakázané?“

sv. Ľudovít Bertrán

8. október

Ak sv. Františka Xaverského nazývajú apoštolom Indie, rovnaký titul by si vyslúžil sv. Ľudovít Bertrán, ktorý v Južnej Amerike (tzv. Západnej Indii) obrátil na vieru tisícky domorodcov. Za nájdanie pravej viery mu však vďačí aj nemalý počet jeho španielskych rodákov, medzi ktorými pôsobil ako ľudový misionár.

Ľudovít Bertrán sa narodil 1. januára 1526 v katalánskej Valencii v rodine kráľovského notára. Citlivý na utrpenie iných, od malička mal pred očami obraz svojho slávneho rodáka sv. Vincenta Ferrerského. Jeho práca ho natoľko oslovila, že sa rozhodol ujsť z domu. Našli ho na neďalekom poli a odvedli domov. Po rozhovore s rodičmi však dostal zvolenie ísť za Božím hlasom a vstúpiť do kláštora. Zvolil si dominikánsky rád, ktorý v tom čase slávil rozkvet. Ako devätnásťročný zložil rehoľné sľuby a o dva roky neskôr sa stal kňazom. O krátky čas ho určili za novicmajstra. Keďže Ľudovít bol presvedčený, že dominikáni majú byť muži obety, jeho vedenie bolo veľmi prísne. Nemenej náročný bol však aj voči sebe. Popri vysokých požiadavkách vynikal veľkou citlivosťou, a preto si ho jeho zverenci veľmi vážili. Aj vďaka nemu sa do rehole hlásilo čoraz viac adeptov. V tridsiatich rokoch začal pôsobiť ako misionár v Španielsku. Jeho kázne sa stretávali s veľkým úspechom. Veriaci trhali kúsky jeho šiat a odnášali si ich domov ako relikviu. Pešo obišiel celú krajinu a pre veľký záujem ľudí musel zväčša kázať pod holým nebom. Hoci nebol prototypom dobrého rečníka, mal slabý nevýrazný hlas, často chorľavel a nevynikal ani dobrou pamäťou, jeho oduševnenie pre Božie veci zatienilo všetky nedostatky. Videl do svedomia ľudí a dokázal ich nasmerovať na správnu cestu. Jeho kázne neboli kvetnaté, ale skôr praktické, jasné a úderné. Mal však aj dosť nepriateľov, ktorým vyčítal ich nemravný život. Niekoľko rás sa ho pokúšali zabiť, no tento úmysel im nikdy nevyšiel. Naopak, oslovení svätým životom misionára dali sa na pokánie. Roku 1562 sa Ľudovít vybral do Južnej Ameriky, kde tri roky kázal evanjelium Indiánom. Hoci sa mu nepodarilo úplne zvládnuť domorodý jazyk, obrátil na vieru tri tisícky domorodcov. Nevenoval sa však iba duchovnej činnosti, ale snažil sa vyslobodiť miestnych obyvateľov z tyranie španielskych dobyvateľov. Preto sa po siedmich rokoch rozhodol vrátiť do vlasti a tam obhajovať postavenie Indiánov. Tí mu chceli v odchode zabrániť a pustili ho až vtedy, keď sľúbil, že sa čoskoro vráti. Svoj sľub však už splniť nemohol. Ťažká a vyčerpávajúca práca sa podpísala na jeho zdraví. Dňa 9. októbra 1581 napísal: „Pane Ježišu, kiežby som umrel láskou k tebe, ako si ty z lásky k nám zomrel na kríži!“ V ten deň vydýchol naposledy. Pápež Klement X. vyhlásil Ľudovíta Bertrána za svätého a Alexander VIII. za hlavného patróna Novej Granady (dnešná Kolumbia).

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

8.X.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890